

Одним із заходів з відродження м'ясного скотарства є удосконалення системи оподаткування, у першу чергу податком на додану вартість. Нині значна частина сировини для переробних підприємств надходить від інших підприємницьких структур, які не мають статусу сільськогосподарських товаровиробників і особистого селянського господарства. На основі чинного законодавства переробні підприємства мають право здійснювати закупівлю худоби на рівних умовах, при цьому втрачається право на зменшення податкового кредиту на суму ПДВ від вартості закупленої сировини у фізичних осіб, які не мають статусу особистого селянського господарства, а також суб'єктам підприємницької діяльності, у яких основна діяльність не є виробництвом сільськогосподарської продукції.

Основною метою державної підтримки є стимулювання виробництва м'яса великої рогатої худоби у сільськогосподарських підприємствах і особистих селянських господарствах, однак стримуючими чинниками підприємницької ініціативи цих товаровиробників є: сплата фізичними особами податку з фізичних осіб; не передбачено право на відшкодування ПДВ та зменшення податкового кредиту.

Література

1. Бойко В. І. Регіональні аспекти аграрного виробництва і продовольча проблема/ В. І. Бойко, О. А. Козак // Організаційно-економічні трансформації в аграрному виробництві: матеріали Дванадцятих річних зборів Всеукр. конгресу вчених економістів-аграрників 25-26 лютого 2010 року. – К.: Національний науковий центр «Інститут аграрної економіки», 2010. – С. 468–472.

2. Проект постанови Кабінету Міністрів України “Про затвердження Державної цільової програми розвитку тваринництва на період до 2015 р.” [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://>

3. Пуцентейло П.Р. Конкурентоспроможність м'ясного скотарства України: теорія і практика: [монографія] / П.Р. Пуцентейло. – Тернопіль: ВПЦ “Економічна думка ТНЕУ”, 2011. – 420 с.

4. Саблук П.Т. Економічний механізм АПК у ринковій системі господарюванні/ П.Т. Саблук// Економіка АПК. - 2007. - № 2. - С. 3-10.

5. Руснак П.П. Економіка сільського господарства /Руснак Ринок м'яса і м'ясних продуктів України // Мясное дело. – 2012. – №1-2. – С.12 –20.

Петро Романюк, Ольга Коханець

Тернопільський національний економічний університет

ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ВИРОЩУВАННІ ОВОЧЕВИХ КУЛЬТУР

На сучасному етапі розвитку ринку овочевих культур, є великі перспективи пов'язані з новітніми технологіями вирощування овочів. Щорічно, як вітчизняними так і зарубіжними фахівцями виводяться нові модифіковані сорти, нові типи мінеральних добрив, нові види засобів захисту рослин. Це все ніби би мало робитися на краще: скорочувати дефіцит продовольства, підвищувати урожайність, пришвидшувати процес дозрівання, робити продукцію овочівництва більш доступною для населення. Так, але чомусь ми спостерігаємо зовсім іншу картину.

На території тернопільської області, і в м. Тернополі зокрема важко знайти продукцію харчування яка б, мала маркування біо-продукту, який вирощений без використання мінеральних добрив. Ми не можемо бути впевнені в якості тієї подукі навіть в тих випадках коли купуємо на ринку овочеву продукцію вирощену в домашніх господарствах. Оскільки в домашні господарствах люди використовують

мінеральні добрива для підживлення рослин, невідомо якого походження засоби захисту рослин, в яких кількостях вони вносять, які терміни дотримуються після обробки рослин до виходу продукції на ринок. Неконтрольоване використання спричиняє надмірну кількість нітратів в овочевих культурах які ми споживаємо, ґрунт на яких вони вирощуються втрачає свої родючі властивості та відчутний негативний вплив на стан навколишнього середовища.

Вирішенням низки поставлених проблем можливе тільки за допомогою впровадження екологічно чистого виробництва овочевих культур. Це передбачає повну відмову від використання мінеральних добрив та засобів захисту рослин які містять в собі шкідливі речовини, як для організму людини так і на навколишнього середовища.

Звичайно вітчизняним підприємцям які вирощують овочеву продукцію, ідея вирощування екологічно чистої овочевої продукції не є привабливою, це пов'язано з тим що: немає створеної законодавчої бази, щодо виробництва, та реалізації екологічно чистої продукції овочевих культур; еко-технологія є менш рентабельнішою, потребує більше людських і матеріальних ресурсів; немає відповідної цінової політики, яка б могла стимулювати розвиток виробництва еко-продукції; відсутні податкові пільги для аграрних підприємств, які займаються вирощуванням екологічно чистих овочевих культур; відсутні спеціалізовані служби, які б виконували контроль за дотриманням процесу технологій еко-землеробства, та в свою чергу могли б сертифікувати продукцію яка була б вирощена за допомогою органіки.

Відсутність інформації до яких наслідків та захворювань може призвести неконтрольоване процес виробництва овочевої продукції, та її споживання.

В свою чергу баланс необхідних речовин для виробництва овочів потрібно чимось замінювати. Необхідно надати рослинам весь комплекс поживних речовин для їх розвитку. Штучно створена та науково обґрунтована екосистема надійно функціонує лише за умов відповідної взаємодії всіх факторів пов'язаних з еко-виробництвом овочів і культурою вирощування включно. Це означає, що середовище (ґрунт, повітря, поливна вода, людський фактор) повинні бути сприятливими, не містити шкідливих компонентів, які б погіршували розвиток рослини та в кінцевому результаті якість продукції.

Потрібно сприяти виробництву добрив органічного походження за допомогою мікроорганізмів (бактерій, дріжджових грибів, грибів-сапрофітів та ін., які мінералізують органічну речовину рослинних решток, а також тих організмів, які мінералізують екскременти та різні органічні рештки), з відходів органічного походження, з залишків рослин попередніх років, створювати компостерні підприємства. Також полегшило б ситуацію для виробництва еко-продукції на деякий час скасування митних бар'єрів для органічних добрив та засобів захисту рослин анаголи яких в Україні відсутні.

Отже формування споживчої культури щодо продуктів харчування буде більш відповідальнішою, і споживач в найближчому часі буде мати право вибирати яку саме продукцію споживати. Також хочеться вірити що при апидбанні тих чи інших овочів, ми отримуємо і вітаміни які їм притаманні, а не різного виду хімічні сполуки.

Література

1. Іваненко В.Ф. Ефективність впровадження енергозберігаючих технологій в овочівництві закритого ґрунту / В.Ф.Іваненко // Продуктивність агропромислового виробництва(економічні науки). –2011. –№ 18. –С. 101-107.

2. Новітні технології біоенергоконвенції / Я. Б. Блюм, Г. Г. Гелетуша, І. П. Григорюк та ін.-К.:Аграр Медіа Груп, 2010.-326с.

3. Енергетичний менеджмент: Підручник / Ю.В. Дзядикевич, Р.Б. Гевко, М.В. Буряк, Р.І. Розум. – Тернопіль: Підручники і посібники, 2014. – 336 с.
4. Тиравский В. Парниковый эффект [Электронный ресурс] / Тиравский В. // Статус. – No22(192) от 06.06.2011. – Спосіб доступу: <http://statuspress.com.ua/nisha/parnikovyj-effekt-2.html>.
5. Економічна ефективність використання відходів деревини / Ю.В. Дзядикевич, Р.І. Розум, М.В. Буряк, О.В. Чихира // Всеукраїнський науково-виробничий журнал Сталий розвиток економіки №4 2012 р. – С. 149-152.
6. Еколого-економічні системи: основні аспекти /М.В. Буряк, І.В. Любезна, Р.І. Розум //Науковий огляд. Науковий журнал. – Київ, 2015. - № 6 (16). – С. 33-49.

Елена Рыбакова
*УО «Гомельский государственный университет им. Ф. Скорины»
г. Гомель, Республика Беларусь*

ОЦЕНКА РИСКОВ ИННОВАЦИОННЫХ ПРОЕКТОВ

В современных условиях инновационная активность организации приобрела особое значение. Это связано с появлением широких научно-технических возможностей в условиях глобализации мировой экономики, ограниченности ресурсов расширения производства, расширением потребностей потребителей и другими факторами.

Выбор инновационного проекта и принятие решения по его реализации определяет перспективы развития организации. От того, насколько эффективен инновационный проект зависит прибыль организации, ее конкурентоспособность, финансовая устойчивость. Существует множество различных методов, позволяющих оценить эффективность инновационных проектов, однако только те методы, которые позволяют учитывать неопределенность и синергетизм инновационных процессов, позволяют дать наиболее точную оценку и обеспечить развитие организации.

Важное место в системе анализа инновационного проекта занимает оценка риска и неопределенности. Ее результаты позволяют уточнить средневзвешенную цену инвестируемого капитала и ставку дисконтирования для расчета показателей эффективности инноваций, рассмотреть альтернативные варианты реализации инновационных проектов, принять управленческое решение и осуществить контроль.

Расчет количественных показателей уровня рисков производится путем вычисления дисперсии параметра оценки эффективности инноваций, среднеквадратического отклонения, коэффициента вариации, среднего и нормированного ожидаемого убытка, b-коэффициентов, показателей предельного уровня, коэффициентов риска, издержек неопределенности и вероятностей неблагоприятного исхода.

Оценка рисков инновационных проектов включает в себя их качественный и количественный анализ. Качественный анализ состоит в классификации риска, выявлении причин его возникновения, возможных негативных последствий и мер по минимизации ущерба. Количественный анализ заключается не только в расчете показателей уровня риска, но и в учете полученных значений при принятии управленческих решений.

В инновационной деятельности применяются следующие методы количественной оценки рисков: определение индивидуальной ставки дисконта по методу оценки капитальных активов, методу кумулятивного построения и средневзвешенных затрат на капитал; метод достоверных эквивалентов; анализ